

búvárharang

1990/3. szám

ÁRA: 80 Ft

BEMUTATJUK AZ MKBT VÍZALATTI BARLANGKUTATÓ SZAKBIZOTTSÁGÁT

A Búvárharang megindulásától tervezi a magyarországi vízalatti barlangkutató búvártevékenység áttekintését, ezért riportertünk megkereste Kollár K. Attilát, a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társaság Vízalatti Barlangkutató Szakbizottságának vezetőjét.

Mi a véleményed a magyarországi vízalatti barlangkutató tevékenység mai helyzetéről?

— Sajnos elég szomorú képet kell festenem. Egy sor korábban intenzíven kutatott vizes barlangunk ma gyakorlatilag látogathatatlan, néhány korábban igen aktív barlangi búvárcsoportunk gyakorlatilag nem működik. A Szakbizottság munkája is erősen akadozik.

E sok negatívum nem fogja olvasóinkat feldobni. Jó lenne kicsit visszakalandozni a múltba és bemutatni a Szakbizottság eddigi munkáját.

— A Szakbizottság 1977-ben alakult, a legaktívabb vízalatti barlangkutató buda-pesti búvárklubokból, a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat keretében. Az alapító csoportok az AMPHORA KSC, az FTSK Delfin, a VMTE Nautilus Szakosztály voltak. A Szakbizottság első elnöke néhai Plózer István volt. A megalakulás egyik fő oka az volt, hogy szervesen, áttekinthető módon történjék a vízalatti barlangok kutatása. A korábbi években igen népszerűvé vált vízalatti barlangászat részére egységes merülési szabályok, talán inkább útmutatások kidolgozása volt az első, nagy, közös munka. A „Barlangi merülések irányelveit” az MKBT

A szakbizottság első elnöke: néhai Plózer István,
a Molnár J. barlangban

Estrámos: Rákóczi barlang (Fotó: Manek Attila)

1978. évi közgyűlése elfogadta és ajánlotta a magyarországi barlangi bűvároknak. Az irányelvek öt fő részből áll, a fogalmi meghatározásokból, az általános előírásokból, a személyi feltételekből, a felszerelésekből, végül a merülésekből. Több mint 12 év telt el az irányelvek összeállításától — melynek létrehozásában első elnökünknek, néhai Plázer Istvánnak elévülhetetlen érdemei voltak —, időszerű lenne az anyag felülvizsgálata, átdolgozása.

Miért, ma már nem aktuálisak

az akkor leírt szabályok, feltételek?

— Az általános irányelvek, az alapok véleményem szerint ma is érvényesek. Viszont nagyon sok tapasztalatra tettünk szert, és elsősorban a merülések szervezését taglaló részekbe be kell illeszteni azokat. Jelentős műszaki fejlődés volt az elmúlt 10 évben, ami a műszaki útmutatások átdolgozását igényli.

Foglalkozott a Szakbizottság más hasonló útmutatások, tájékoztatók kiadásával is, vagy csak ez az egy „mű” jelent meg?

— Mindig is egyik fő feladatunknak tartottam az egyébként oly mostohán kezelt bűvár szakirodalom bővítését. A Szakbizottság megjelentette a CMAS „Vízalatti barlangászok”, „Édesvízi merülések”, „Téli merülések” c. anyagait, valamint Kalinovits Sándor barátommal összeállítottuk és kiadtuk a „Vízalatti barlangtérképezés” c. jegyzetet.

Megütötte a fületem, hogy „fő feladatunknak tartottam”. Mióta vagy a Szakbizottság vezetője?

— Néhai Plózer István tragikus bűvárbalesete után, 1978-ban választottak a Szakbizottság vezetőjének és azóta töltöm be e tisztséget. Amennyiben szervezeti kérdéseknél tartunk, még néhány ilyen információ: Az alapító csoportokhoz 1978-ban csatlakozott az MHSZ Debrecen BK, az MHSZ IZZÓ BK és az MTV Bűvár Szakosztály. Az elmúlt évben jelezte belépési szándékát a POSEIDON SE valamint a Városmajori SE is. E két csoport megfigyelői részt vesznek a közös munkában, amit jól reprezentál az 1989. évi X. Speleológiai Kongresszuson való közreműködésük is.

Ne szaladjunk annyira időben előre. Beszéljünk még a Szakbizottság alapfeladatairól.

— Mindig fontos feladat volt a kutatási területek egyeztetése, a kutatási engedéllyel nem rendelkező csoportok látogatásának koordinálása, a vitás kérdések rendezése. Sajnos erre is több alkalommal került sor, általában eredményesen. Kiemelkedő jelentőségűnek tartom, hogy a barlangász bűvárok vezetői rendszeresen, szervezeten találkoztak, információkat cseréltek, megismertették egymást kutatási eredményeikkel, tapasztalataikkal. Azért is fontos e tevékenység, mert szaklapunk a Karszt és Barlang évente egyszer jelenik meg, hosszú időszakon keresztül több éves kiesés volt a lapnál, így az abban megjelent publikációk aktualitása sok esetben megkér-

Molnár János barlang, Malom ág (Fotó: Manek Attila)

dőjelezhető volt. Más igazán bűvár szaklap, a Bűvárharang megjelenéséig Magyarországon nem volt.

Köszönöm lapom nevében az elismerést, de talán néhány kiemelkedő eseményt kellene megemlíteni az elmúlt évekből.

— Az egyik legfontosabb és legjelentősebb esemény a Szakbizottság és a VERTIKUM Kiszöveget közös szervezésében megrendezett NAUI bűvártanfolyam és minősítő vizsga volt. Magyarországon először mi szerveztünk meg nemzetközileg elfogadott minősítő tanfolyamot 1983-ban, Thomas Iliffe (USA, Bermuda) NAUI oktató vezetésével. A tanfolyamon 25 bűvár vett részt és tett eredményes vizsgát.

Korábban szóba került a X. Speleológiai Kongresszus.

— E témáról a Bűvárharang mutatványszáma már beszámolt, de jelentősége miatt néhány rövid gondolatot erről a világkongresszusról. Először a volt szocialista országok közül Magyarország nyerte el 1979. évre a Kongresszus megrendezési jogát. A Kongresszushoz tudományos igényű terepbejárások kapcsolódtak, melynek egyik kirándulássorozata a „Magyarország vízalatti barlangjai bűvárroknak” volt. Hévíz, Tapolcai-Tavasbarlang, Molnár János barlang, Esztrámosi Rákóczi barlang, Baradla Alsó-barlang szerepelt a „menün”. Jelentős előmunkálatok után, melyben a DELFIN, az AMPHORA, a PO-

SEIDON és a VSC bűvárai vettek részt — anyagi ellenszolgáltatás nélkül —, sajnos viszonylag kis érdeklődés mellett — összesen mintegy húsz külföldi bűvár merült —, nagyon kellemes három hét barlangi bűvárkodásban volt részünk. A Molnár János-barlang volt a legnépszerűbb, érthető, hiszen a Kongresszus központi színhelyén, Budapesten van. Találkoztunk és merültünk bolgár, orosz, amerikai, olasz, ausztrál, német, délafrikai bűvárakkal. Sajnos a Kongresszushoz kapcsolódó videofilm-bemutatót csak nagyon kevesen láttuk, és szerzői-jogi problémák miatt a filmek másolására nem volt mód.

Végezetül a tervekről valamit ...

— Elég pesszimista hangon kezdtem ezt a beszélgetést. Valami magyarázatot erre. Legcsodálatosabb vizesbarlangjaink ma szinte elérhetetlenek, Hévízre, Tapolcára, a Molnár János-barlangra gondolok. Van jelentős passzivitás a kluboknál is, érthető, ma harc van az életben maradásért sok helyen, az anyagi gondok miatt, s így sokkal kevesebb erő marad a csodák világa, a vízalatti barlangok birodalmának felkeresésére. Újjá kell szerveznünk magunkat, kapcsolatunkat erősíteni kellene a nemrég megalakult Magyar Bűvár Szövetséggel. Szorgalmazni kell a csoportok kétoldalú kapcsolatait, különösen az új csoportok esetében, mert ez lendületet adhat a vízalatti barlangkutatásnak. Ismételt el kellene osztani a megfigyelt kutatási területeket, a múlt és jelen igényei, eredményei, a kölcsönös tisztelet és együttműködés feltételeinek kidolgozása alapján. Új területeket kellene keresni és merülni sokat ...

Az élményeknek, eredményeknek lapunk mindig helyet fog biztosítani. Köszönöm a beszélgetést.

K. A.

